

CONTES PER A REFLEXIONAR

EL SOLDAT FERIT

Durant la Gran Guerra, un soldat va caure greument ferit al camp de batalla. Va passar moltes hores ferit al terra, però per allà no passava ningú. Finalment, un coronel hi va passar, seguit d'uns quants suboficials. Un sergent va veure que aquell home encara era viu, i li va dir al coronel:

- Senyor, aquí hi ha un home que encara es belluga.

El coronel se'l va mirar, i en veure les seves ferides, va dir:

- No cal que fem res. Aquest home ja no serveix per lluitar. Deixem-lo aquí.

Més tard, va passar un grup de soldats, entre els quals hi havia el metge de la unitat. Un d'ells se'n va adonar que l'home era viu, i va anar a cridar al doctor.

- Doctor, doctor!! Aquest home encara és viu!!

El doctor el va examinar, però en veure aquelles ferides tan lletges digué:

- No cal que ens l'emportem. L'hospital ja és ple. I aquest home no el salvarem pas.

Més tard va passar un vehicle amb un grup de soldats. Es dedicaven a recollir els fusells i la munició dels que ja eren morts. Es van atansar al nostre home, i mentre li estaven prenent el fusell, ell va aconseguir dirigir-los aquestes paraules:

- Si us plau! Si us plau!

– Sergent! Aquí hi ha un home viu!

El sergent es va atansar, va mirar-lo de dalt a baix, i fred com el glaç digué:

- Les nostres ordres són recollir fusells, no ferits. A part, el vehicle ja va molt carregat de pes, no ens podem endur ningú més. Ja se'n farà càrrec l'ambulància.
- Si us plau! – encara digué el ferit
- Tranquil. Quan arribem a la Unitat els direm on ets perquè hi enviïn l'ambulància.

Van passar les hores lentes, i per allà no venia cap ambulància. Finalment es va fer de nit.

El soldat ferit va tenir uns somnis terribles. Un a un, veia desfilant davant seu els rostres dels seus companys i superiors de la Unitat, que se'n reien d'ell i deien «Ja no serveix per res. És més mort que viu. No és el nostre problema. Deixem-lo aquí. Deixem-lo.».

L'endemà al matí, el soldat es va despertar amb el rostre banyat pel sol. Havia acceptat ja que moriria allà, i pregava a Déu perquè se l'endugués aviat i no allargués més el seu patiment. Aleshores va sentir una remor. Eren tres soldats enemics els que passaven per allà. «Si l'enemic em

veu, em dispararan, i així ja no patiré més» -va pensar. L'home va alçar un braç per fer-se veure.

Un dels soldats enemics va veure que es bellugava, i en una llengua desconeguda, va cridar als altres. Tots tres es van atansar. Murmuraven entre ells.

Aleshores un va treure una petita destral, es va ajupir, i va dir “no-sé-qué” al soldat ferit. Va donar-se mitja volta i va marxar. Els altres van rebuscar a la motxilla, i finalment van treure una manta. L'home de la destral va tornar amb dos pals ben llargs. Amb la manta i els pals van construir una llitera, van carregar el ferit, i se'l van endur.

El van portar a l'hospital del quarter enemic, on li van cosir les ferides i li van donar de menjar i de beure. S'hi va passar un mes en aquell hospital, però finalment va viure.

En acabar la guerra, l'home va provar de trobar aquells tres soldats enemics que s'havien convertit en els seus millors amics, però no sabia res d'ells i no els va poder trobar.

Cada nit pregava a Déu, i li demanava, que fossin on fossin, aquells tres homes visquessin feliços i no els manqués mai de res. I de ben segur, que així era.

Jordi Medina

Reflexió: Aquest conte està inspirat en la **paràbola del bon samarità**. Per entendre-la correctament cal recordar que els jueus menyspreaven als samaritans, els consideraven estrangers i heretges, ja que, encara que adoraven al Déu únic, no compartien les normes religioses jueves.

Pensant en el nostre dia a dia, diria que en podem extreure dues reflexions, la primera seria adonar-nos que no hi ha bàndols bons i bàndols dolents, hi ha persones amb sentiments, valors i pensaments diferents, en definitiva bones persones i males persones. A voltes és fa difícil reconèixer de qui ens podem refiar, i potser la persona de la què menys hoensem és aquella què en un moment de necessitat ens dona un cop de mà.

La segona reflexió seria adonar-nos que malgrat les dificultats i la foscor en la que podem caure en moments difícils, no hem de perdre mai l'esperança, i molt menys si ens diem creients.

Pilar Pous Altafaja

SANTA MARIA

MISSES

Dilluns 16, a les 9: famílies Arisa Faja i Arisa Roura **Dimarts 17**, a les 9. **Dimecres 18**, a les 9. **Dijous 19**, a les 9; Montserrat Pallàs i Rosa M. Franquesa. **Divendres 20**, a les 9. **Dissabte 21**, a les 20: Paquita Suriñach Parés; esposos Ramon Domènech i Dolors Sanglas. **Diumenge 22**, a les 12: Cresencio Soler; família Parés Sellarès.

ADORACIÓ NOCTURNA

Donades les restriccions dels horaris nocturns faran la Vetlla a partir de les 7 de la tarda i acabaran amb la missa vespertina de les 8, després a casa, cadascú continuarà amb la pregària.

CATEQUESI

Com vàrem fer ja les dues darreres setmanes tampoc hi haurà catequesi presencial. De moment els i les catequistes procuren anar fent la catequesi per correu electrònic o per WhatsApp, amb l'ajuda dels pares.

GRÀCIA

MISSES

Dissabte 21, a les 19. **Diumenge 22**, a les 11: esposos Esteve i Lola; família Verdguer Feu.

SANT PAU

MISSES

Dilluns 16, a les 19. **Dimarts 17**, a les 19: donants. **Dimecres 18**, a les 19. **Dijous 19**, a les 19: donants. **Divendres 20**, a les 19: donants. **Dissabte 21**, a les 18: Pilar Farrés; Josep Parramon i Maria Serra. **Diumenge 22**, a les 10.

CONSELL PARROQUIAL

Haviem dit de fer reunió del Consell parroquial el dimarts dia 17. Donades les circumstàncies farem la reunió més endavant.

EXÈQUIES

Enric Bonet Bordas (88 anys) C/ Montserrat, 1

Candi Martínez Solsona (95 anys) C/ Enric Delaris, 30 (morí el 25 de març d'aquest any)

**Càritas
Manlleu**

TRUCA A LA PORTA

Fes el teu ingrés al compte de Càritas Manlleu
ES63 0182 9784 7002 0004 5674